

Přátelé - papež a kardinál

Duben nám připomíná papeže Jana Pavla II. (před třiceti lety v Československu) a též kardinála Tomáše Špidlíka.

Když se ptali patera Špidlíka, jak se dívá na to, že papež ve své pokročilé nemoci a nemohoucnosti (v letech 2003-2005) neodstupuje z funkce hlavy církve, odpověděl: „Víte, on je pro mne skutečný přítel; dotýká se mne především jeho utrpení.“

Dnes již svatý Jan Pavel II. měl jistě mnoho opravdových přátel. Kardinál Špidlík však zvláštním způsobem mluvil o lidských vztazích – a tedy i mezi vysoce postavenými lidmi. Ukazoval, že ne funkce a moc, ale vnímání jeden druhého a důvěra stavějí skutečná díla a budoucnost lidstva.

Oba si Pán povolal do svého Království v dubnu, v době velikonoční: Jana Pavla II. 2.4. 2005 a Tomáše Špidlíka 16.4. 2010.

Důvěřovali si a spolupracovali – nejviditelnějším jejich spolu-dílem je papežská kaple *Redemptoris Mater*. Tam však každý nemůže jen tak zavítat. Do jejich písemných odkazů ale můžeme nahlédnout kdykoliv a stojí to za to. Oba Slované žili a tvořili ze slovanské myšlenky: »Evropa potřebuje dýchat oběma plícemi«. Ale vše jejich konání bylo neseno též hodně slovanskou ideou (Vl. Solovjov) Bohočlověka: až boholidství Ježíše zachraňuje svět.

Připomeňme si aspoň začátek první encykliky *Redemptor hominis*, prvního dopisu celé církvi svatého papeže:

VYKUPITEL ČLOVĚKA, Ježíš Kristus, je středem vesmíru a dějin. K němu se obracejí mé myšlenky i moje srdce. Tato doba, v níž mi Bůh ve svém tajemném úradku svěřil po milovaném předchůdci Janu Pavlu I. univerzální službu svázanou se stolcem sv. Petra v Římě, se již velmi blíží k roku 2000. V tomto okamžiku je těžko říci, co ten rok zaznamená na číselníku lidských dějin a jaký bude pro jednotlivé národy, země a světadíly, třebaže již nyní se lidé pokoušejí předvídat určité události. Pro církev, pro Boží lid, který se rozšířil – i když nestejnou měrou – až do nejzazších končin země, to bude rok Milostivého léta. Blížíme se již k

tomuto letopočtu, jenž – s plným respektem ke všem opravám v zájmu chronologické přesnosti – nám připomene a současně i zvláštním způsobem v nás obnoví vědomí o základní pravdě víry, jak ji vyjádřil sv. Jan na začátku svého evangelia: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“, a na jiném místě: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

I my určitým způsobem žijeme v údobí nového adventu, jenž je dobou očekávání. „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Pán v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna ...“, to znamená skrze Syna–Slovo, jenž se stal člověkem a narodil se z Marie Panny.

Tímto výkupným činem dosáhly dějiny člověka svého vrcholu. Bůh vstoupil do lidských dějin a jako člověk se stal i jejich »subjektem«. Byl jedním z miliard lidí a současně i Jediným! Jeho vtělením dal Bůh lidskému životu onen rozměr, který mu hodlal dát již od samého počátku.

Kardinál Špidlík řekl o nemocném papeži ještě jednu věc: „Papež je především Otec a otec neopouští svou rodinu a rodina neopouští otce.“

- přiložený obrázek je detail papežské soukromé kaple *Redemptoris Mater*; křeslo i ambon (uprostřed) je dílo O. Olivy, odlity na Velehradě. Mozaika nad křeslem symbolizuje druhý příchod Kristův; vedlejší pohled je Nanebevstoupení Ježíše a Soslání Ducha svatého na apoštoly a P. Marii.

P. Josef Čunek